

De dans van de zeepaarden

Zeepaardjes terugzetten in de natuur, wie had dat ooit gedacht!

In februari heb ik me aangemeld bij de diertuin Blijdorp om mee te helpen gestrande zeepaardjes terug te zetten in de Oosterschelde.

We kregen bij de Biologische Werkgroep een aanvraag via Stichting Anemoon voor ideeën en/of assistentie.

Ik heb me zelf uitgenodigd bij Blijdorp om mezelf voor te stellen en voor verder overleg.

We werden ontvangen door de directeur van het Oceanium, Mark de Boer. Hij vertelde dat de diertuinen in Nederland veel kritiek krijgen van o.a. de Partij van de Dieren.

Het vooroordeel van wilde dieren in te kleine hokken is allang verouderd, maar dwaalt nog steeds rond. Het management verdedigt zich door meer fokprogramma op te zetten om zo met uitsterving bedreigde diersoorten te helpen of zelfs te redden. En dus ook om te helpen bij opvang van wilde dieren in Nederland.

Door strandingen in de afgelopen winter van zeepaardjes op het strand hadden ze de zorg gekregen voor 6 paardjes. Die moesten worden teruggezet in de Oosterschelde en of ik dat kon regelen. Dat wilde ik wel doen en mijn voorstel was om dat in het voorjaar te realiseren. Het juiste tijdstip leek mij rond april, mei, zodra de zeepaardjes in de Nederlandse wateren komen. Ik dacht zelf aan een rustige duikplaats, waar regelmatig paardjes te vinden zijn in de zomer. Helaas kwam er uitstel en waren er ook problemen met de vergunningen, want ook dat kan niet zomaar gebeuren.

En ik kreeg een nieuwe opdracht, de uitzetting moest gebeuren bij of in het bessenwier.

Want bij Ecomare op Texel waren al paardjes uitgezet en wel in het bessenwier, waar ze zich in thuis voelen.

Uiteindelijk ging het dan pas eind juli gebeuren, midden in de bouwvakvakantie. Ik wist niet hoeveel mensen er zouden komen, dus heb ik uiteindelijk maar gekozen voor een makkelijke plek met toiletten en een verkleedkamer. Mark kwam met een boven-water-filmploeg en ik had

De dans van de zeepaarden

Jorn Theelen gevraagd om onderwater te filmen. Het team van Mark zou vroeg komen, zodat ze het Oosterscheldewater langzaam konden toevoegen aan hun eigen water om zo de diertjes te laten wennen, 'overwennen' noemde Mark dat!

Ook kwam er iemand die zelf een zeepaardje had gevonden op het strand en meegenomen en om uiteindelijk de uitzetting te kunnen meemaken. Ik was stik nieuwsgierig en vroeg haar hoe ze dat nou had gedaan? Ze vertelde dat ze iedere dag gaat zwemmen in zee, zomer en winter, dan neemt ze een thermos mee met thee. Toen ze het paardje vond heeft ze de thee weggegooid en de thermos gevuld met zeewater en het visje! Eenmaal thuis het diertje in een vaas gedaan en op de eetkamertafel neergezet. Daarna rondgebeld waar ze het paardje naartoe kon brengen. Het dichtstbijzijnde zoutwateraquarium was bij het Deltapark op Neeltje Jans. Met de vaas op schoot heeft haar man haar daar naartoe gebracht en zo is het diertje uiteindelijk in Blijdorp terecht gekomen.

Zo stonden we midden in de zomer aan de waterkant met zeepaardjes in de bakken. Met de hoogwaterkentering gingen we te water, van het bessenwier was al niet veel meer over, dan maar gekozen voor wat oude sepia stokken. Helaas was het zicht slecht en toen we met zijn drieën om de stokken heen zaten, werd het nog slechter. Dayenne, de medewerkster van Blijdorp, opende de kist en de paardjes zwommen meteen naar de stokken, zoals verwacht.

Iedereen was blij, de klus was eindelijk geklaard en we konden tevreden naar huis gaan!

De volgende dagen ben ik natuurlijk steeds gaan kijken om te zien hoe het ging met mijn 'adoptie' dieren. Tot mijn grote vreugde ging het prima, na de eerste dag waren er nog 4 paardjes op dezelfde plek. Er waren 2 mannetjes die elkaar erg aardig vonden en samen een soort 'dansje' deden. Pas later begreep ik dat ze aan 't vechten waren om een vrouwtje. Ze gingen voor m'n ogen helemaal van kleur veranderen en werden beiden bijna wit met een donker kopje. Ze zwommen zij aan zij, zo duwden ze elkaar heen en weer, het was fantastisch om te zien. Na 2 dagen was de strijd beslist en de mooiste 'Adonis' had gewonnen. De

De dans van de zeepaarden

grootste, 'Brutus', had verloren en had zich teruggetrokken. Hij hing een beetje om het kleine, licht gekleurde vrouwtje heen, ik noemde haar maar 'Witje'. In de volgende weken verdween ook Brutus, ik vond het prima! Zo heb ik nog weken, samen met vele andere duikers, kunnen genieten van de dieren.

De uitzetting op zich gaf een fijn gevoel, ik had nog nooit een wild dier teruggezet in de natuur, het was een bijzondere ervaring. En dat ze hun eigen weg gingen, was ook helemaal goed.

Ze moeten doen wat zeepaardjes doen en dat maakt mij helemaal blij!

Tekst en foto's: Marion Haarsma

De dans van de zeepaarden

De dans van de zeepaarden

